

„Епичен преход на мигрантите през Балканите към Европа“ – Асошиейтед Прес (Associated Press)

Тези мигранти от Западна Африка следват жп линията с надеждата да намерят по-добър живот за себе си. Това пътуване е незаконно и опасностите са многобройни. Не само трябва да се пазят от преминаващите влакове, но и да избягват полицията. Те поемат рискове с надеждата за ново начало, като планът им е да си търсят работа в Западна Европа.

„По-голямата част от нас са от Африка. На нашия континент има много проблеми. Лоша икономика, лоша политика, лоши условия на работа ... и човек може да получи диплома, но после не намира работа.“

Фидел Кастро Шимана – името му е избрано от родителите му в Конго, ревностни комунисти – е сред 43-мата мъже, жени и деца, заплатили около 500 щатски долара, за да се отправят по т.нар. „маршрут през Западните Балкани“ за Европа.

Много от тях смятат, че нямат избор. Иларион Шарлеман от Кот д'Ивоар пази SIM картите за мобилни телефони от всяка страна, през която е минал в опитите си да стигне до Европа.

„Знаем, че прекосяването на границата е незаконно, разбираме това. Когато влезеш нелегално в една страна, се чувстваш като престъпник, усещането е неопишуемо.“

Те тръгват от гръцкото пристанище в Солун. Трафикантът, който се съгласи Асошиейтед Прес да наблюдава пътуването, при условие че се запази неговата анонимност, ги превежда по малки пътища през Гърция. Те прекосяват незаконно границата с Македония и след това и сръбската граница. Оттук група други трафиканти ще ги отведат в Унгария. Унгария е от ключово значение, защото е част от Европейския съюз. От Унгария те могат да стигнат без виза до по-богати страни като Германия и Франция.

Пътят е труден ... не всички ще стигнат дотам.

„Жени вървят, старци вървят, възрастни жени също. А аз? ОК! Все още съм млад, така че мога да вървя [смее се].“

Мирей Джокам, 34-годишна, от Камерун, се опитва от една година насам да се присъедини към мъжа си и дъщеря си в Париж. Ето защо тя рискува, като тръгва по релсите, носейки 10-месечния си син, Кристиен, със себе си. Те минават по разнебитени мостове, изминават километри по стари овчарски пътеки. Не ѝ е никак лесно.

„Пътят е тежък, прекалено тежък. Ако знаех, че е толкова трудно, нямаше да тръгна. Просто не мога да вървя по този начин.“

Обикновено разстоянието от приблизително 300 километра отнема от шест до осем дена, но този път темпът е по-бавен. Групата е по-голяма. Жените и децата не могат да се придвижват толкова бързо, колкото мъжете, и времето се развали.

„Как спа?“

„Зле! Студено е!“

Изтощението и липсата на храна води до нарастване на напрежението. Шарлеман чете от библията Книгата на Иова , която се оказва подходящ избор! Той се нуждае от цялото си търпение, когато Мириам Торе, мигрантка от Мали, го обвинява, че е откраднал раницата ѝ. Шарлеман отрича, че има нещо общо с кражбата.

По-голямата част от разстоянието в Македония се изминава през нощта, за да може групата да остане незабелязана, но това води със себе си нови опасности. Те трябва да се пазят от колите по натоварени магистрали и да минават през македонски градове, ако жп релсите ги отведат там. Преминаването през град Велес обаче се оказва прекомерен риск. По-голямата част от групата са задържани и изпратени обратно в Гърция. Тринадесет души избягват и само десет души стигат до Сърбия.

Мирей Джокам беше прекалено изтощена, за да продължи по пътя. Тя остана със сина си в една църква. Сега и двамата са в Атина без планове или пари, за да направят нов опит в скоро време.